

50.

В прекрасния свободомислящ свят
Се утвърждава ново общество,
В което според принцип чудноват
Мъжете представляват малцинство.

Те намаляват всеки божи ден,
Преследвани със порив упорит
И коренът им тук е застрашен
Да ги превърне във изчезващ вид.

Не е модерно днес да бъдеш мъж,
А си ли, ще си мреш така – без глас,
На власт, като диктатор вездесъщ,
Е преуспяващият Педераст.

Той има свойството във всяка криза
Със задницата си напред да влиза.

51.

Човек е безобразно издържлив,
Сравнен със други твари по Земята;
Той има сили да остава жив
Дори след гибелта на Свободата.

Понякога тя трябва да умре,
Но той живее леко и без нея,
Без нея даже му е по-добре,
Стига да знае гробът ѝ къде е.

Обслужва гроба с речи и венци,
Поповете полека важно крачат,
А най-изтъкнатите хитреци
Не се срамуват даже да поплачат,

Но не признават нивга, че спокойни са,
Когато Свободата е покойница.

52.

Какво е хубавото възпитание?
Стремеж да създадеш прекрасно име?
Или е някаква наивна мания
Да скриеш язви непреодолими?

От малък те приучват към двуличие,
Кое то да ти донесе изгода;
То бавно се превръща в безразличие
И става част от твоята природа.

Тъй ти потискаш чувствата напирани,
Изглеждаш мъдър, важен и наперен,
Лъжите си внимателно подбиращ ти
Сред този свят до болка правоверен.

Но ще съзреш ли някога причината
С какво се различаваш от машината?

53.

Светкавичният бяг на новините
Тръби със апокалиптична гласност
За мор, за катастрофи, за убити,
За бъдеща неведома опасност.

Но за глада на бедстващите люде
Светът като че ли не ще да чува
И никой не желае да пробуди
Тревогата, гладът че съществува.

А гладните са много милиони,
Затънали във блатото на глобуса –
От южните до северните зони...
С единия си крак те вече в гроба са.

И редно би било ако изпратите
Отблизо да ги видят и богатите.

54.

Мени се бързо смисълът на думите
Любов, почтеност, вяра, справедливост,
Купуват се за смешно ниски суми те
От хората с престъпна пресметливост.

Със тях мошениците наши служат си
И с удивление следим ги ние,
Когато те, като словесни плужеци,
Ги пълнят с всякакви нечистотии.

Започват сложна работа гримьорите,
За да изглеждат думите красиви
И да е лесно после на клакьорите
Да кряскат, че светът ни справедлив е.

Не е ли странно Век на информацията
Да носи толкова мъгла на нацията?

55.

Във този свят на жертви и потисници
Войните предизвикват ален мор,
Наричан от човеконенавистници
Естествен за природата подбор.

Към закление отива слабия,
На силния за да направи път,
Това явление в какви мащаби е
Не иска да признае днес светът.

Сред джунглата с такова поведение
Се проявява всеки силен звяр,
От Господ-бог за него отредено е
Леса да чисти, като санитар.

При хората обаче през войните
По правило загиват най-добрите.

56.

Роботите, безстрастни и замислени,
Отдавна се разхождат между нас,
Удобните им свойства многочислени
Са тачени от всяка земна власт.

Та кой, освен робот, без угризение
Би стрелял срещу старци и деца,
За да получи после опрощение,
Защото той бил ратник на Отца...

В студените очи на фанатиците
Пулсира таен електронен код,
А вместо чувства, ток тече по жиците
На вещество, лишено от живот.

Но как да се предпазваме, кажи ми,
Щом често са от нас неразличими?!

57.

От братя Райт до птиците огромни,
Изваяни от обич и метал,
Се крие труд на хиляди бездомни,
Обсебени от светъл идеал.

Те сътворяват всички елементи,
С които се сглобява самолет,
Но от Историята комплименти
Те няма да получат нито ред.

Писачи, театрали, музиканти
На самолета важно ще летят,
С таланти, но по-често без таланти,
Към небесата ще се устремят.

А там във синята безкрайна вис
Ще го закупи някой футболист.

58.

А Глупостта е като всички дарби –
Тя рязцьфтява без да чака ред
И също като кукличката Барби
Си има одеяния безчет.

Тя бърза политиката да бистри,
В науката навлиза с гръм и шум,
Създава президенти и министри,
Но ги проваля, ако имат ум.

С охота възприема разни форми,
Посрещана навред със интерес,
Предлагат и се скъпи униформи
В защита на обществената чест.

И затова във нашата държава
Тя вечно се цени и насърчава.

59.

Ако Доброто стане неспасяемо,
Събират се комисии безброй,
Които удостоверяват края му
С молитви за душевен упокой.

А Злото е без всякакви защитници,
Не го обича никой между нас,
Но то върви през граници и митници,
Като султан, уверен в своята власт.

И се надсмива ядно над малцината,
Решили непременно да го спрат,
Защото знае – в него е причината
Събития да ражда днес светът.

А в книгите цари лъжата славна
Добро и Зло, че имат дял поравно.

60.

Защитница на някои двуноги е
Полубогинята-полужена,
Отдавна назована *Демагогия*
И тачена през всички времена.

Създадена е чрез съвокупление
Между Ума и Безогледността;
Не се приема като престъпление,
Макар че престъпление е тя.

Оръжията нейни са усмивките
С приятен, но отровен аромат,
Атаки предприемат без почивки те
Еднакво силни срещу стар и млад.

Най-страшно е, че в нейните селения
Се стреля бързо - без предупреждение.

61.

Орисницата ми ме е орисала
С прекрасен, но и много тежък дар,
Да търся винаги на всичко смисъла
И Истината да е моят цар.

Задъхвах се от чуждите страдания,
Защото тях изстрадвах ги и аз,
В очакване на ново мироздание
Мълвях молитвено “Помилуй нас!”

Съмнения отровни ме обхващаха,
Че Бог със други цели е зает,
Че Истината е зловеща мащеха,
Сърцето на която е от лед.

Но въпреки това благоговеея
И, както някога, вървя към Нея.

62.

Живеели сме във прекрасно време,-
Така твърдят дузина големци,
Но трудно е това да се приеме
В страна със милиони бегълци.

Държавата ни е *полудържава*
С *полузакони* и *полународ*,
Полуинтелигент ни управлява
И ни дарява със *полуживот*.

А сиромашката *полузаплата*
Не стига даже за добър ковчег,
Където да се скрие новината,
Че тук Човекът е *полуЧовек*.

И всичките проблеми са големи,
Защото днес живеем в *полуВреме*.

63.

Изчезнаха душевните терзания,
Векът изисква непоколебимост,
Човеколюбието днес е мания,
А не естествена необходимост.

И въглеродороди флуорирани
Ще потекат в измъчените жили,
За да заместят кървите съсирени,
Където чувствата се бяха скрили.

Железни хора ще населят Космоса,
Отхвърлили навеки милостта си,
Те нашето всесилно чудо Осмо са,
С което ще заробим всички раси.

Но ще остане вътрешният глас:
Какъв е смисълът на тази власт?

64.

Какво говорят помежду си хората,
Притиснати от всекидневни грижи?-
Естествено, за хляба, за умората
И за страха си, който всичко движи.

Те няма да се упоят от унеса
При дóсега с богатствата духовни,
А нуждите им, като на маймуни са,
Непретоварени с дела духовни.

Не ще узнаят нивга кой е Хемингуей
И кой е Гойя с неговата “Маха”,
Но са готови да извикат: “Хé ми го, ей!”
Когато искат нещо на тезгяха.

И сигурно узнали биха с трепет,
Идеите на Дарвин че подкрепят.

65.

Казват, че светът намира ни
За напълно корумпирани
И дордето слънце свети
Все ще даваме рушвети.

Във сравнение със Щатите
Малки ни са тук заплатите,
Но богата е страната
С балами за триста щата.

Подкуп дава се къде ли не,
Дават граждани и селяни,
Дават богаташи нови,
Дават врачки и попове,

Но възниква днес проблемът:
Щом те дават, кои вземат?

66.

Медът на всяка власт е произволът
Над праведниците богоугодни,
Които ден и нощ със страст се молят
За здравето на вождове безплодни.

Без произвол властта ще е безлична,
Ще се бои от всяка справедливост,
Дори когато е демократична
И се маскира с мамеща бърбуривост.

“Той разрешава”, “Той не разрешава”
Са краища на страшното махало:
Властта чрез него – дясна или лява,
Опазва угоеното си тяло.

А ние в мъки, кръвни и безкръвни,
Ще чакаме налъмът да разцъфне.

67.

Търпението ни е добродетел,
Но също и защита на живота,
С която Бог наскоро се е сетил
Да преработи хората в работи.

В изданието второ, подобрено,
Човекът кротък и непогрешим е,
Във рая си живурка той смирено
И тананика псалмите любими.

Търпението му е тук полезно
Макар и твърде малко плодовито,
Понякога не е напълно честно,
Но иначе от всички се почита.

Чрез него няма как да се узнае,
Човек във ада ли живее или в рая.

68.

Ти може да си предводител
И в много битки победител,
Но поражение те чака
При опит за борба с простака.

Простакът е велика сила,
По-мощен е и от Атила,
Със своята далекобойност
И страшната си многобройност.

Успехи има той нечути
В училища и институти,
Където е или директор
Или готов проект за ректор.

Тъй той навред сред обществото
Блести, опрян на мнозинството.

69.

У нас водачите ни са кръстоска
Между зелена тиква и катуна -
Едната наша, другата московска...
Готови са за всякакава трибуна.

Умеят те навред да се търкалят,
Кънтят на кухо и ни поучават,
Влошава ни се постоянно халът
И все по-търпелив ни става нравът.

Така човек към нуждите привиква
И става податлив на разни хватки,
Готов да уважава всяка тиква
Или катуна, стига да са гладки.

А всичко за да е демократично,
На власт те сменят се периодично.

70.

Кристалите обичат самотата,
Облечени в прозрачна красота,
В която се пречупва светлината
На всичките огньовете по света.

Цветя и цветове си дават среща
Във възхитителните им недра,
А, спряло, Времето не се досеща
Да им оспорва вечната зора.

Обречени са да са съвършени,
Т.е. да нямат никакъв стремеж,
Да бъдат недостъпни за промени
И неподвластни на копнеж горещ.

Човек не може да им подражава,
А само мълком да ги съзерцава.

71.

Тук поданиците превърнаха
Във бог всемоушен Некадърника
И го поставиха начело
Във всеки град и всяко село.

Приветстват му с възторг появата
По върховете на държавата,
Където той с десница здрава
На щастие ги поучава.

На всенародното доверие
Към неговото лицемерие
Се чудят живи и умрели
По всички земни паралели

Обаче никой между нас
За правда не надига глас.

72.

Не са ли божествата светотатство
Срещу достойнството на личността?
Не жертват ли те нейното богатство
Във полза на задгробната мечта?

Чрез бога личността се укротява,
Закрепостена сред молитвен мир,
А вместо нея божия прослава
Ехти из поднебесния ефир.

Човекът се снишава всеотдайно
И пренебрегва личната си мощ,
За да получи явно или тайно
Закрила от измисления вожд.

И ако бог създал ни е от кал,
Той лесно себе си би в нас познал.

73.

Старее нацията ни, старее,
Все по-нарядко еква детски смях
Из нашите поляни и алеи...
А вместо него – застаряващ грях.

Дедите ни живяха многодетни
И многодетни знаеха да мрат,
Превърнали в нетленности заветни
На българските ценности духът.

Но възрожденският ни дух го няма,
Погребан под червени знамена,
Отровен от зловещата измама,
Заместила духовната храна.

Една страна започва да загива,
Когато детски смях не я залива.

74.

Във мислите си често аз греша,
Притиснат на живота от проблемите,
Когато се опитвам да реша
Дали са малки или са големи те.

Защо ми е тогава Мисълта,
Щом е готова да ме заблуждава тя
С могъществото на Почтеността
И с неопровержимостта на Славата?

А Болката е вярна всеки миг,
За разлика от всички разсъждения,
И нейният неподражаем лик
Прогонва всякакво погрешно мнение.

Днес Мисълта е слаба с мен да спори,
Щом с Болката ми трябва да се бори.

75.

Тъпотата няма върхове,
Но пък е дълбока във замяна;
Знае точно как да призове
И приеме публика отбрана.

Тя присажда нежна празнота
В мозъка на важните персони –
Минали през нейната врата,
Те приемат форма на балони.

И със лют бюрократичен бяс
Се издигат в родната държава,
За да ни дарят със своя власт,
От която всичко затъпява.

Блясва истината изумителна,
Тъпотата че е заразителна!

76.

Да знаеш как да властваш над тълпата
За теб е важна част от занаята,
Наивно мислейки, че ти щастлив си
Сред стадо заседаващи ленивци.

От тях със нетърпение ти чакаш
Да ти предложат даром всичко, сякаш
Си местен политически Месия
И вярност ще получиш на тепсия.

За тях ще станеш първи сред добрите,
Защото си изкусен във лъжите,
А щом прозрат, че всичко в теб е мръсно,
Ще бъде късно, безнадеждно късно.

Ти вече ще си присвоил заслугите
Да управляваш безогледно другите.

77.

Пиянството е взрив на самотата,
Без звук, но с гръмогласен екот
Сред пропастите вечни на душата,
В които непрестанно мре Човекът.

На лудостта приятелското рамо
Е негова единствена опора,
Когато ураганът във кръвта му
Изтрие образа на всички хора.

Настава мрак – приятен, необятен,
Под меката мъгла на алкохола
И няма изгледи за път обратен,
И всички пътища са все надолу,

Където всеки грях се потопява
Във царството на пълната забрава.

78.

Щастливи са заспалите народи,
Те имат Ден в прослава на Будителя,
За който с куп хвалебствия и оди
Съдбата празника им е наситила.

На робството приспивните напеви
Звучат на вековете мрачни с ритъма,
А с партиите – десни или леви,
Историята в бъдещето вплитаме.

Будителите вече са измрели,
Останаха да си живеят спящите
С недосънуваните свои цели,
Които нявга скъпо ще заплащат.

С будилник буди се самотен жител,
А цял народ – единствено с Будител.

79.

На висшата наука сред чертозите
Се появяват нови обитатели,
Наричат се народопсихолози те
И всички без остатък са писатели.

Дебели книги раждат умовете им,
В които всички ние сме подвързани
И сме повлечени без да усетим
Към миналото заедно да бързаеме.

Там ни описват на какво приличаме,
Пороците си общи как споделяме
И как с усърдие трагикомично
По добродетелите общи стреляме.

Кълнат се в историческата памет,
А ехото откликва: “Мамят! Мамят!..”

80.

Родната ни телевизия
Не признава, че във криза е,
Тъй като е със претенция
За полунтелигенция.

Подвигът на партизаните
Днес не слиза от екраните;
Те със гръм гromят затворите
С помощта на режисьорите.

Болна от идеология,
Телевизията гроги е –
Откъдето и да минете
Там ще срещнете роднините,

Сбрани във партийно ято
С документ “Човек на Тато”.

81.

За грях един човек е недостатъчен
И затова Адам е бил безгрешен,
В самотника грехът е грях зачатъчен,
Било е тъй и тъй е до ден днешен.

Необходими са палач и жертва
И лесно е да смятаме нататък,
Невинността най-лесно се зачертва
И става на Жестокостта придатък.

Целоподкупност властва над планетата,
Целоподкупност зла и целокупна,
Продават се и "Да"-тата и "Не"-тата...
И само Съвестта е неподкупна,

Обаче във условията наши
Тя много често почна да се плаши.

82.

Нима ще стигнете до свободата
Посредством смяната на господарите
И с опити чрез подкуп на Съдбата
Орисниците си да изпреварите?

Печално е, че вие сте родени
Потисници за себе си да търсите,
Живеете сред робство без промени
И към преобращение не бързате.

На вярата спасителната слава
Ще произвежда кротко примирение,
Когато нищо друго не остава
Освен покорство, вместо избавление.

Защото с бюлетината и вота
Човекът сам нахлузва си хомота.

83.

О, имат право мъдрите египтяни
Да търсят богове сред зверовете,
Животните не са със злост преситени,
Нито със подлости общоприети.

Издигали са паметник на птиците
И храмове на множество говеда,
А там жреците заедно със жриците
Гадаели за битки и победа.

И всяка тяхна дума и умуване
Са се приемали за важна притча
И липсвало е тайното гласуване,
Каквото днес Глупакът най обича.

Но болест по говедата попречила
И боговете ни е очовечила.

84.

Животът е условната присъда,
Която тегне върху всички нас -
Присъда на съдбата безразсъдна,
Ехтяща сред космическия мраз.

Напразно търсим в него таен смисъл-
Животът е безсмислен и велик,
И всекиго Бог-Случай е орисал
Смъртта си да очаква всеки миг.

Във краткия вълшебен промеждутък
Аз бурно и безпаметно мечтах,
Между добро и зло безкрай се лутах
И всеки грях за мен бе сладък грях.

Но ето, болестите ме налегнаха
И греховете вече ми дотегнаха.

85.

Честта се чества вече от безчестните,
Които я погребват със любов
И я изпращат право при небесните
Блаженици за божи благослов.

Там Свети Петър чака с нетърпение
Да ѝ постави златен ореол
И я въвежда в райските селения
Отдясно на Светейшия престол.

Така завинаги тя неподвижна е,
Замряла сред небесния чертог,
Далеч от грижи и любов към ближния
Под зора на самия Господ-Бог.

Но чудно! – за покойницата свята
Не съжалява никой на Земята.

86.

Обичам те със тиха свръхестественост,
Макар че си превзета от крадци,
И че с пресилената ти божественост
Се хвалят самозвани първенци.

Обичам тъжната ти страст към робствата
И дарбата ти да живееш в тях,
Защото те разкриват ти удобството
На животворния целебен страх.

От този страх се раждат възкресения
И ти изгряваш не веднъж и дважд
След всичките поредни погребения
Из историческия ни пейзаж.

Но даже да си бедна и нещастна,
Аз си внушавам, че си най-прекрасна.

87.

Да се забравя е вълшебен дар,
Чрез който Бог предпазва паметта ни
На мъките от тежкия товар,
На спомена от парещите рани.

В главите ни безредно се тълпят
Картини, чувства и лица предишни,
Които, сякаш са от кръв и плът,
Не вярват, че са станали излишни.

Забравата обаче е на пост,
За да почиства мозъка с метлата
И да постави под голям въпрос
На всичките ни знания цената.

Така възможностите на невежите
Се изравняват с тези на колежите.

88.

Вселената е пълна с Отмъщение,
Което чака своя тъмен час
Чрез тягата към жертвоприношение
Да утоли стръвта на бога в нас.

То властва с пълна сила над забраните
От Сътворението чак до днес
И даже в приказките и романите
Да отмъщаваш е въпрос на чест.

Честта все има нужда от защитници...
Защо? Къде? И на каква цена? –
Царе, барони, графове и скитници
За чест мъстят с развети знамена.

Във нашето прекрасно мироздание
Мъстта е все за чест. И оправдание...

89.

Приятно е да знаеш, че Законът
Се сътворява от прекрасни хора,
Чиято цел е Злото до прогонят
Далече някъде зад кръгозора.

Великата им мисъл пресушава
На клеветата гибелното блато,
А тях тя увенчава с вечна слава
И с родолюбие общопризнато.

Животът им е химн на добротата,
А тяхната надежда е Успехът
Да ни постави най-отпред страната
Сред другите страни във “мирнен преход”.

Остава само хубавата тактика
От техен сън да стане наша практика.

90.

Кого запомнят братята човеци?
Кого прославят вредом по света? –
Бандити, политици и кючеци
Изместват вредом днеска мъдростта.

А Нютон, Галоа, Лоран, Капица,
Пастьор, Кюри, Гален, Дирак
Са само част от дългата редица
На учени, обгърнати със мрак.

Уж те са упование и крепост
За целия голям човешки род,
Но само в някой вестникарски ребус
Дарени са със право на живот,

За да доказват все пак, че науката
Успява нявга да прогони скуката.

91.

Предавани сме от безброй съюзници,
И земни, и небесни,
Измамвани били сме от сътрудници
В победите съвместни.

Но вместо да се самоуповаваме,
Страха преодолели,
Провъзгласяваме: “ Да оцеляваме
Най-важна наша цел е!”

От там ли произлизат всички бедствия
За нас и за страната?
Нима те неизменно са последствия
От дата припозната?

Излиза, че в света на прокълнатите
За бедствията са виновни датите.

92.

Когато боговете са различни,
Поклониците могат да избират –
Молитвите им са демократични
Без страх, че в ерес ще ги подозират.

И както във рекламен указател,
Поръчват статуя на бог по мярка...
След векове археолог-писател
Ще определя неговата марка.

Ще прави опит за докторантура
По данни от научните разкопки
И с терминологична гарнитура
Ще го обсипват снобове и снобки,

Докато изяснят, че на Земята
Със каменни сърца са божествата.

93.

О, колко изтощителна е вярата!
Тя носи на молитвите умората
И даже чак от Оня свят за хората
Изпраща на заблудите покварата.

Тя ражда и мечтите, и надеждите,-
Прислужниците на самозаблудите,
С които днес се препитаваг лудите,
А искат на нормални да изглеждат те.

По сила надминава наркотиците-
Така несетно ни е пристрастявала
Към притчите за бога и за дявола,
На библията скрити под кориците.

И затова не виждам нищо чудно,
Че вярата ни се лекува трудно.

94.

Работниците със ръце мазолести
От щатните поети са възпети,
Преодоляват те беди и болести,
Над тях защото Партията свети.

Очите им със взор на победители
Красят екрани, снимки и плакати
И, класовото щастие изпитали,
Века изпълват с героични дати.

Но във действителност те спят в копторите
От глад и непосисен труд убити,
А на властта престъпна в коридорите
Свободно се разхождат подлеците,

С лица от престъпления белязани
И затова напълно безнаказани.

95.

Посредственост притиска днес планетата
На мнозинството си със бюлетината
И чрез оковите на досиетата
Подготвя на талантите кончината.

Талантът е вълшебно заболяване,
Против което няма ваксинация,
При него най-доброто преуспяване
Настъпва в гробищата след кремация.

Посмъртно го даряват със безсмъртие
На бъдещето за успокоение,
Защото са съвсем безсилни мъртвите
Към всякакви текущи престъпления.

Поуката? Дордето ти си жив,
Не се издавай, че си талантлив!

96.

Завърших на Земята обиколката,
Обгледах планини, поля, народи
И тъй се убедих докрай, че Болката
Не може никога да се пребори.

Тя пълни безразделно днес Вселената
И дава занаят на много хора,
От Мъдростта навярно е зачената
В безкрайностите мътни на Простора.

Ухажват я прилежни проповедници,
А лекарите я обожествяват,-
Чрез нея те се считат за наследници
На Бога и на божества се правят,

Защото остра, мразена, безбрежна,
Тя, Болката, е вечно неизбежна.

97.

В Града, във Селото и във Предградието
Човекът днес е подчинен на Радиото,
То Царя е, Пророка и Създателя,
Учителя, Водача и Предателя.

Замести неусетно то книжарниците
Със многословието на бездарниците,
А в паузите на чалгата с ключеците
Ни просвещават радио-пелтеците.

Преследва хората дори в железниците,
На гробищата и във дъскорезниците
И инжектира българската нация
Със шум под формата на информация.

За разлика от вой на бясно куче,
То има копче, за да се изключи.

98.

Навред ще срещнете из континентите
За тронове царски претендентите,
Не намалява тяхното количество
И напънът да се зоват “Величество”.

Ехти земята от призивни стонове,
Да седнат върху подходящи тронове
И вие никога не ще прогоните
Заветната им тяга към короните.

Понякога, нещастни от несгодите,
Разтърсват гърбовете си народите,
Въстават старите, въстават младите,
И сричат на палатите оградите.

Но и врата на Царя да прекършат,
Уви, царете няма да се свършат.

99.

Безкрайноста на Космоса без думи е,
Тя има безсловесно потекло,
Като праисторическо безумие
В отсъствието на Добро и Зло.

Но ето че от мъртвата материя
Се ражда мимолетно същество,
Носител на божествена мистерия
И с образа на гордо божество.

Човекът, това страшно съчетание,
От Разум, Спомени, Мечти и Страст,
Е дребна част от вечно Мироздание,
Но вред прониква неговата власт

И жаждата да се самоизтребва
Без никога окото му да трепва.